

Maršal Foch v boju s „tigrom“

Clemenceau proti ameriškim četam

Tudi v francoskem vojnem vodstvu politika in strategija nista šli vedno složno nad sovražnika, marveč sta se večkrat tudi med seboj zravšali. In čudno je, da je bil vprav najmočnejši francoski politik tisti, ki je kot neizprosni kritik zadajal udarec za udarcem najboljšemu strategu Francije. Skoro se zdi, da je v duši togotnega Clemenceauja rasla ljubosumnost, čim bolj slaven je postajal Foch na fronti. Dne 25. februarja 1918, ko so slutili silno ofenzivo Ludendorffovo, se je vršila v Londonu konferenca radi enotnega vrhovnega poveljstva. Ko je general Foch izrecno poudarjal pretečo nevarnost, mu je ministrski predsednik Clemenceau, ne glede na navzočnost maršala Haiga in vojnega ministra Milnerja, zabrusil v obraz: »Molčite vi, jaz sem zastopnik Francije!« Tri tedne kasneje so visoki častniki štaba smatrali Focha za najspodobnejšega za prevzem vrhovnega poveljstva nad celokupnimi armadami entente. »Foch? Te ga so mi na merodajnem mestu označili kot staro šemo,« je osupnjen protestiral Clemenceau, ki je bil sam precej starejši. Seveda je moral osem dni nato, dne 25. marca 1918 — ko je bila nemška ofenziva že v polnem teku — kot soglasno sodbo vseh ententinih voditeljev slišati: »Foch je edini, ki je sposoben, da prepreči razpad francoske in angleške fronte.«

pri obedu ponovno spopadla. »Vaša popustljivost napram Pershingu,« je začel neizprosni Clemenceau vnovič zbadati, »je vzrok, da imamo pri nastopih ameriških čet toliko izgub. Te izgube morajo nadomestiti Angleži, še več pa naše čete. Z vašo milobo, general, se ne da ničesar doseči. Zmerajte. Ignorirajte nadutega Pershinga. Obrnite se naravnost na predsednika Wilsona. Prosite ga, naj generalu Pershingu umije glavo in, če bo kljub temu še ostal gluha, koga drugega postavi na njegovo mesto.«

Foch, ki je ravno tisti čas dosegel odločilne uspehe, je resno odvrnil: »Američane moramo vzeti, kakršni so, in ne, kakršne bi mi hoteli imeti.«

Nekaj dni nato, 21. oktobra 1918, je prejel Foch nujno pismo od Clemenceauja: »Vaši uspehi Vam zagotavljajo mesto med velikimi vojskovodji svetovne zgodovine. Ampak kot ministrski predsednik in vojni minister, torej kot ustavni vrhovni glavar francoske armade, bom vendar tudi jaz smel reči kako besedo o nezadostni uporabi ameriških čet. Torej, ponavljam: Vzrok tega zla sta svojeglavnost generala Pershinga in Vaša neodpuščljiva popustljivost. Zahtevam tedaj, da se nemudoma obrnete na predsednika Wilsona.«

Foch pa ni niti koraka zavil s poti, o

18 njegovih levov so zjutraj našli v kletkah mrtve. Ni še dognano, ali gre za zastrupljenje z mesom ali s plinom.

in po trdovratni obrambi sovražnika izgubila 54.158 mož.«

Foch je smatral ta svoj odgovor za dovolj prepričevalen. V svojih spominih namreč piše:

»Po tako bistri in odločni zavrnitvi od burne Clemenceaujeve zahteve ni več dosti ostalo. Ameriška armada je bila mlada in neizkušena, in s tem je bilo treba računati. Ali kakršna je bila, je dosegla že velike uspehe in pričakovati je bilo od nje še več.«

Osem mesecev prostovoljno molčal

Osem mesecev je prostovoljno molčal sedemindvajsetletni Kazimir Sarčkov, ki je leta 1922. pobežnil iz Poljske v Nemčijo, da bi se odtegnil vojaški službi. Dokazali so mu osemindvajset manjših vlovov na Pomerškem, Brandenburskem in v Sleziji, poleg tega je ogoljufal enindvajset bolniških blagajn v skupno sto slučajih za bolniščino. Ze oktobra meseca lanskega leta so ga aretirali. V mestu Glogau, kamor so ga marca meseca letos prepeljali, je nenadoma obmolknil. Čeprav so ga zdravniki po temeljiti preiskavi proglasili za simulant, je vztrajal tudi pri nenadnih vprašanjih svojih sojetnikov pri fikciji, da je izgubil dar govora. Z redko vztrajnostjo je osem mesecev igral vlogo mutca. Sedaj pa je ob priliki zasliševanja v Berlinu izpregovoril. Kakor je izjavil, ga je zadnji čas mučil strah, da v resnici ne bo več zmožen govoriti. Spočetka je nameraval igrati vlogo mutca ves čas svoje petletne kazni.

Vesten železničar

V današnjih časih, ko je v zasebnem in javnem življenju tako redek čut dolžnosti, je razveseljivo, če čujemo o slučaju zgledne uslužbenske vestnosti, čeprav gre pri tem samo za preprostega železničarja. V Baslu so pri železnici nastavili novega pomožnega delavca. Njegov predstojnik mu je ponovno zabijeval, da mora biti predvsem zelo vesten. Vestnost je glavna stvar v železniški službi. Nekega dne so mu dali v roko posodo olja in ga poučili: »Pojdite ob tračnicah in vlijte na vsaki krivulji kapljico olja!« Mož je odšel, vlijal olje in se ni več prikazal. Po treh tednih je njegov predstojnik prejel sledečo brzojavko: »Sem v Bellinzoni, pošljite olje!«

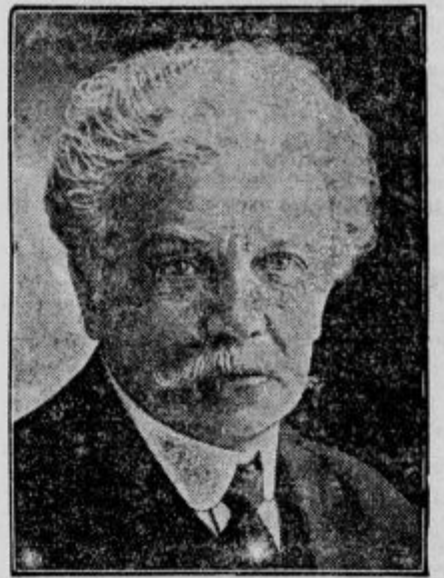
Usnjene suknjiče

rjave barve od Din 975 naprej. Francosko usnje „Havana-napa“ za lovec, gozdarje in športnike pri trdkli

DRAGO SCHWAB, Ljubljana.

Milijonarjeva oporoka

Oporoka milijonarja Jožefa Robinsona, ki je nedavno umrl v južni Afriki, je povzročila veliko začudenje. Od svojega ogromnega premoženja, ki ga cenijo do 12 milijonov funtov šterlingov (dve milijardi 300 milj. dinarjev), je Robinson, ki je veljal za najbogatejšega moža južne Afrike, zapustil eni svojih hčerk samo 1000 funtov šterlingov. Oče jo je razdedinil, ker je svoj čas proti njegovi volji poročila nekega angleškega pomorskega častnika. Druga hčerka, žena italijanskega poslanika v južni Afriki, pa je dobila tretjino zapuščine. Ta hčerka sedaj vneto zagovarja svojega očeta proti kritikom, ki Robinsonu očitajo, da ni ničesar zapustil deželi, v kateri si je pridobil svoje ogromno premoženje. Moj oče, pravi hčerka, je za svojega življenja daroval velike vsote denarja, ne da bi to obešal na veliki zvon. Tudi je najmanj tretjino svojih dohodkov plačal na davkih.

Belgijski ministrski predsednik Jaspars, ki je te dni izjavil, da bo odstopil, če se ne bodo člani vlade v najkrajšem času sporazumeli glede vprašanja flamskega jezika.

Izrek čarovnice

Pred 200 leti so v škotskem mestu Monzie sežgali neko čarovnico. Ko je grmada žgorela, je čarovnica divje preklinjala mestno prebivalstvo, ki ji je prisodilo tako strašno smrt. Tu je nenadoma zapazila, kako se je neki mož ločil od gledalcev in šel proti njej, da bi jo resil smrti. Bilo je prepozno, vendar pa ni bilo prepozno za čarovnico, da mu izkaže svojo hvaležnost. Iztrgala je kamen iz svoje ovratnice, ga dala v usta in ga izpljunila proti svojemu »rešitelju«, ki je bil član znane škotske družine Graeme. »Dokler bo ta kamen v posesti družine Graeme,« je zaklicala umirajoča, »se bo vedno rodil dedič.« Dolgo časa je družina Graeme skrbno čuvala omenjeni kamen, pred 40 leti se je pa zgodilo, da je bil kamen z ostalim družinskim premoženjem prodan na dražbi. In glej, od tega dneva dalje se ni rodil noben moški dedič. Tudi zadnji nosilec imena, kapitan David H. Graeme, po devetih letih zakona še ni imel nobenega moškega potomca. Brez dvoma je bilo, da bo družina izumrla. Tu se je pa kapitanu Graeme posrečilo, da si je zopet pridobil stari kamen čarovnice, ki je bil čisto navaden kamen. Praznoveren kakor vsi Škoti je kapitan zakopal kamen pod tlak svoje hiše. In posledica? Čez eno leto se mu je rodil sin in dedič.

Minka: »Ata, kako pa zvezdoznanci in drugi učenjaki zvedo, kdaj bo solčni ali lunin mrk?«

Oče: »Ne vprašuj tako neumno! Mar misliš, da ne znajo brati pratike?«

Jaka: »Vidiš ga, tam-le gre oni lopov, ki me je opeharil za sto tisoč dinarjev.«

Peter: »Kako to, opeharil?«

Jaka: »Svoje hčere mi ni hotel dati za ženo.«

Beda ruskih kmetov raste od dne do dne. Pod pritiskom žitnih komisarjev in davčnih uradnikov so obubožale cele vasi. Kmetje zapuščajo svoje domove in gredo po svetu s trebuchom za kruhom. Na tisoče takih kmetov blodi posebno po južni Rusiji.

Sledile so ogromne bitke v poletju in jeseni 1918. Nemške armade so se morale vedno bolj umikati. Clemenceau je po vsaki zmagi obiskal glavni stan. »Hm, prav lepo,« je navadno mrmral in podal Fochu roko. »Ampak — ameriška armada zaostaja za našimi pričakovanji.« — »Ameriška armada je pri vseh svojih sijajnih lastnostih seveda čisto brez izkušnje,« je mirno odvrnil Foch. — »Glavno krivdo, da so Američani odpovedali, nosi njihov general Pershing,« se je jezil neutolajljivi tider. »Domišljuje si, da ima »posebno« armado. S svojim prevelikim generalnim štabom nastopa na lastno pest in se za vruga ne briga za zvezo z nami ali Angleži.« — Foch je malomarno skomignil z rameni, kar je francoskega premijera še bolj raztogotilo. »Vi ne uporabljate nasproti Američanom potrebne strogosti,« se je svojeglavno razvnel. »To boste morali zagovarjati pred vlado in pred državo!« — »Na to sem vsak čas pripravljen,« je mirno odvrnil maršal, kratko pozdravil in odšel.

Ze uro kasneje sta se politik in strateg

kateri je bil prepričan, da je prava. V svojem odgovoru je razložil ministrskemu predsedniku, kako so razpostavljene ameriške divizije. »Od trideset za boj sposobnih divizij jih je deset razdeljenih med zavezniške čete, medtem ko dvajset divizij tvori posebno armado pod poveljstvom generala Pershinga. Upam, da to razdelitev lahko pustim, računam pa tudi na to, da se po potrebi prvih deset divizij lahko pomnoži ali pa drugih dvajset zniža. S tako odredbo upam pomanjkljivost ameriškega poveljnika mnogo bolj izravnati kakor z neizpeljivimi povelji. Za izvedbo takih odredb je potreboval Pershing zelo preizkušene zborne poveljnike, divizionarje in generalštabne častnike. Ameriška armada preživlja le krizo, ki jo morajo preživeti vse v naglici zbrane čete — krizo, ki navadno znatno škoduje začetnemu uspehu. Sicer se pa ne da tajiti, da je ameriška armada dosegla že znatne uspehe. Dne 12. septembra je napadla pri St. Mihielu, dne 26. v Argonih. Od tega dne pa do 20. oktobra je na ozki fronti, pa na zelo težavnem ozemlju

Islandija hoče postati samostojna. Islandija je leta 1918. sklenila z Dansko zvezno pogodbo, ki naj bi veljala do leta 1940. Preteklo leto je pa islandska vlada oficijelno sporočila danski vladi, da te pogodbe ne namerava obnoviti. Vspričo predstoječega jubileja islandskega parlamenta, ki obstoji že tisoč let, se je pa v Islandiji porodila želja, da bi se z ločitvijo od Danske ne čakato do leta 1940., temveč da bi se v sporazumu z danska vlado že prihodnje leto proglasila pogodba za končano, tako da bi mogli Islandci tisočletnico svojega parlamenta praznovati v popolni neodvisnosti. Ker bo zveza z Dansko itak prenehala, je vseeno, če se to zgodi deset let prej ali kasneje, pravijo v Islandiji. Tozadevni predlog bodo v najkrajšem času izročili vladi v Kopenhaogenu. Slika na levi nam kaže islandskega ministrskega predsednika Fr. Thorhallsona, slika na desni pa islandski parlament, ki šteje 44 poslancev.

